

Multebærtrollet

Av Arne Sorgmunter

Dette hendte i sommer da jeg var ute og plukket multebær. Jeg fikk beskjed om ikke å komme tilbake før jeg hadde fullt spann. Det gikk mot slutten av sommerferien. Jeg hadde sovet litt lenge akkurat denne dagen. Været var godt og myggene var ikke så hissige. En gang måtte jeg også hjelpe en frosk ut i en dam. Selv om det ble mørkere kunne jeg plukke litt til og det gikk greit å fylle spannet.

Mens jeg gikk slik, tenkte jeg på alle historiene bestefar har fortalt. Det som voksne kaller spøkeshistorier. Men jeg fikk vondt i ryggen av å gå bøyd. Sulten var jeg også blitt, så det var på tide med en pause.

Jeg tok fram nistematen og satte meg ved en dam. Det skumret og allting vistes klart mot kveldshimmelen. Historiene til bestefar surret fremdeles i hodet mitt. Til slutt syntes jeg nesten at jeg hørte noe. Noe som ikke var der. Jeg ble så redd at jeg måtte synges en sang. Plutselig skjønte jeg at jeg ikke var alene! Ute i dammen dukket det opp et stort, bustete hode.

Det stirret på meg med gule, stikkende øyne. Matpause og nistepakke fikk være, her gjaldt det å komme seg unna. Jeg løp hjemover så fort jeg kunne. Bær hoppet og spratt ut av bøtta der jeg sprang.

Hjemme fortalte jeg hvorfor spannet ikke var fullt. De voksne sa at jeg skrønte. De sa jeg hadde funnet på historien, fordi jeg ikke orket å fylle spannet. Men jeg vet det jeg vet, for jeg så det jeg så. De voksne så bare rart på meg. Og så spurte de om jeg hadde hare i buksa.

Den eneste som tror på historien min, er bestefar. Han sier at sånne ting var vanlige før. Han opplevde nesten akkurat det samme en gang han selv var i bærmyra.

Hillatrolli

Arne Sorgmunter

Tämä tapattui kesälä ko mie olin kokkoomassa hilloi. Mie en saanu tulla takaisin ennen ko ämpäri oli täynä. Kesäfeeriä oli kohta loppunu. Olin nukkunu vähän liian kauvoin justtiin sinä päivänä. Sää oli hyvä ja sääsket ei kiusanheet niin paljon. Kerran häy'yin kans auttaat sammakon lanthoon. Vaikka pimeni, saatoin vielä kovota vähäisen ja se meni helposti täyttää ämpärin.

Ko mie kävelin sielä, ajattelin kaikkii niitä muisteluksii, joita äiji oon muistelu. Raavhaat sanothaan niitä kummitusmuisteluksiksi. Mutta minun sölka tuli kippeeksi sujumisesta. Minula oli nälkä kans ja siksi oli aika ottaa pausin.

Foto: Kåre M. Hansen, Finnmark Dagblad

Mie otin niestan ja istuin yhen lanton vierheen. Se hämyis ja kaikki näkyi selvästi iltataivasta vasthaan. Äijin muistelukset pyörihiin vielä minun päässä. Viimen minusta kohta näytti, ette kuulin jotaki. Jotaki, mitä tiesin, ette ei ollu olemassa. Mie pölästyin niin, ette aloin laulamhaan laulun. Fakki ymmärsin, ette en ollu yksin! Lantosta nousi iso, karvainen pää.

Se kattoi minnuu keltaisilla, pistävillä silmilä. Ruokapausi ja niesta saathiin olla, häytyi päästä pois. Mie laukoin kothiin päin niin nopeesti ko saatoin. Marjoi hyppi ja lensi ämpäristä.

Kotona muistelin, miksi ämpäri ei ollu täynä. Net raavhaat sanothiin, ette valettelin. Het sanothiin, ette mie olin

keksiny muisteluksen, ko en viittiny täyttää ämpärii. Mutta tie'än, mitä tie'än, koska näjin, mitä näjin. Net raavhaat kattohiin tyhä viekkhaasti minnuu. Sitte het kysyhiin, ette oonko minula jänis housuissa.

Se ainoa, joka uskoo minun muisteluksheen, oon äiji. Hän sannoo, ette semmoiset assiit olhiin tavaliset ennen. Hänele tappattui kohta justtiin sitä sammaa, kerran ko hän itte oli hillajänkässä.

Kääntäny Agnes Eriksen